

Χειροτονία Διακόνου από τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας στο Σύδνεϋ

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας](#)

Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος ιερούργησε το Σάββατο, 20 Ιουνίου 2026, στον Ιερό Ναό των Αγίων Πάντων, στο Belmore του Σύδνεϋ, όπου, σε κλίμα πνευματικής χαράς και συγκινήσεως, τέλεσε την εις Διάκονον χειροτονία του Υποδιακόνου κ. Παναγιώτου Κωνσταντή, αποφοίτου της Θεολογικής Σχολής του Αποστόλου Ανδρέου.

Κατά τη Θεία Λειτουργία παρέστη συμπροσευχόμενος ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κερασούντος κ. Χριστοφόρος, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας, ενώ συμμετείχε πλειάδα κληρικών της πόλεως του Σύδνεϋ, μεταξύ των οποίων ο αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Θρόνου π. Παναγιώτης Μαυρομμάτης, πνευματικός πατέρας του χειροτονούμενου.

Προ της χειροτονίας του, ο Υποδιάκονος Παναγιώτης εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τον Τριαδικό Θεό για το μεγάλο δώρο της ιερωσύνης, το οποίο

προσήρχετο να λάβει, καθώς και προς τον Ποιμενάρχη του, για την πατρική φροντίδα, την πνευματική καθοδήγηση και την ενθάρρυνση που του έχει προσφέρει. «Με εμπνέει βαθιά η επιθυμία σας όπως όλοι οι εκτός Εκκλησίας έρθουν μέσα στην Εκκλησία, καθώς και η συμπόνια και η αγάπη που δείχνετε προς όλους τους ανθρώπους», επεσήμανε, απευθυνόμενος προς τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο κ. Μακάριο. «Μέσα από τη διακονία μου», συμπλήρωσε, «ελπίζω να συμβάλω έστω και ταπεινά σε αυτό το έργο».

Ο Σεβασμιώτατος, κατά την ομιλία του, αφού αναφέρθηκε στο μέγα Μυστήριο της Ιερωσύνης, εξέφρασε τη βεβαιότητα ότι ο χειροτονούμενος διαθέτει τις προϋποθέσεις για να εισέλθει σε αυτή την τόσο υψηλή διακονία. «Σε αναδέχομαι σήμερα στον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης», σημείωσε, «έχοντας πολλές και βέβαιες ελπίδες ότι θα γίνεις ένας καλός και σωστός κληρικός, που θα διακονήσει με σύνεση και ήθος του άγιο Θυσιαστήριο και την Εκκλησία μας, και θα επαυξήσεις και θα πολλαπλασιάσεις αυτόν τον θησαυρό που σήμερα λαμβάνεις· θησαυρό που δεν έχει μέτρο σύγκρισης και αντίτιμο σε τούτο τον κόσμο». «Γεννήθηκες από ευλογημένους γονείς», συνέχισε, «και έμαθες να αγαπάς τον Χριστό και να είσαι αφοσιωμένος στην Εκκλησία Του από την νεαρή σου ηλικία. Πρώτα στο Ιερό ως ιερόπαις, παπαδάκι, μετά στο ψαλτήρι ως λαμπαδάριος, αφού έμαθες στην βυζαντινή μουσική, αλλά και ως διδάσκαλος για τους νεότερους που ήθελαν να

μάθουν την τέχνη της ψαλτικής. Μέλος της Αδελφότητας Νέων της Ενορίας των Αγίων Πάντων, συμμετείχες σε όλα τα σημαίνοντα γεγονότα της Ενορίας. Πρωτοστάτησες στη δημιουργία της φιλανθρωπικής δράσης “Mother Maria of Paris” και, τέλος, πέρα από τις σπουδές σου στο χώρο της Υγείας, φρόντισες να μάθεις και τα ιερά γράμματα στη Θεολογική μας Σχολή. Υπήρξες συνετός και προσεκτικός στη ζωή σου. Καλλιέργησες με επιμέλεια των εαυτό σου, καθώς την καρδιά σου υπήρχε πάντοτε ο πόθος της ιερωσύνης και προετοιμαζόσουν για αυτό. Νυμφεύτηκες προ δύο ετών την εκλεκτή σου σύζυγο, τη Ζωή, κόρη του ευλαβούς και αγαπητού μας κληρικού, του π. Αναστασίου Μποζίκη, και ο Χριστός σάς ευλόγησε πρόσφατα με τη γέννηση ενός υιού. Χαίρομαι και νιώθω υπερηφάνεια για σένα, διότι όλα στη ζωή σου υπήρξαν εύτακτα, σεμνά και μετρημένα».

Περαιώνοντας τον λόγο του, ο Αρχιεπίσκοπος συμβούλεψε πατρικά τον νέο Διάκονο να πορευθεί στη νέα του πορεία με θάρρος και εμπιστοσύνη στον Χριστό. «Όλα να τα εμπιστευτείς στην πέτρα που λέγει το σημερινό Ευαγγέλιο, στην πέτρα που είναι ο Χριστός», τον προέτρεψε και εξήγησε: «Διότι αυτή την πέτρα τίποτα δεν μπορεί να τη μετακινήσει. Ούτε η βροχή των θλίψεων, ούτε οι ποταμοί της συκοφαντίας, ούτε οι άνεμοι των πειρασμών. Ο Χριστός είναι το άσειστο θεμέλιο, στο οποίο όλοι στηριζόμαστε για να μην καταρρεύσουμε, καθώς οι δικές μας δυνάμεις είναι ασθενείς και ανεπαρκείς. Οι άνθρωποι θα σε απογοητεύουν, θα σε

γελάσουν, θα σε προδώσουν. Ακόμα και πίσω από τα λαμπερά χαμόγελα και τα όμορφα λόγια, θα ανακαλύψεις σύντομα ότι πολλές φορές κρύβεται η υποκρισία, καταλαλιά, η συκοφαντία. Μη λιγοψυχήσεις, μην αγανακτήσεις, μην ανταποδώσεις κακία. Να έχεις τις ελπίδες σου στον Χριστό, διότι αυτός είναι η άσειστη πέτρα, ο ακλόνητος βράχος, πάνω στον οποίο συντρίβονται τα κύματα του πονηρού».

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο π. Παναγιώτης δέχθηκε τις εγκάρδιες ευχές των παρισταμένων κληρικών και του εκκλησιάσματος.

